

**Príhovor počas ekumenickej pobožnosti,
Farský kostol sv. Kataríny Alexandrijskej, Dolný Kubín, 25.1. 2026**

Téma tohtoročného týždňa modlitieb za jednotu kresťanov: *„Jedno je telo a jeden Duch, ako ste aj boli povolani k jednej nádeji svojho povolania“* (Ef 4, 4).

Drahí bratia a sestry,

apoštol Pavol nám dnes pripomína jednu z najhlbších právd o Cirkvi: nie sme len spoločenstvom podobne zmýšľajúcich ľudí, nie sme iba organizáciou či inštitúciou, ale Kristovo telo, živý organizmus, v ktorom má každý svoje miesto, hodnotu a poslanie. Jednota Cirkvi nie je len ideál, ku ktorému sa máme dopracovať – je to dar, ktorý nám Boh už dal, a zároveň úloha, ktorú máme denne žiť.

Keď svätý Pavol hovorí: „jedno je telo“, nehovorí to ako metaforu pre peknú myšlienku. Myslí to doslova. Cirkev je Kristovo telo vo svete. Kristus v nej žije, skrze ňu sa dotýka sveta, skrze ňu chce milovať, uzdravovať a zachraňovať. Preto každé rozdelenie medzi kresťanmi nie je len organizačný problém, nie je to iba historická či teologická otázka – je to rana na tele Ježiša Krista.

A predsa, toto telo nie je jednotné preto, že by bolo jednotvárne. Práve naopak. Pavol zdôrazňuje rozmanitosť údov, chariziem, služieb i kultúr. Jednota Cirkvi nestojí na tom, že by všetci mysleli rovnako, modlili sa rovnako alebo mali rovnaké zvyky. Stojí na tom, že všetci patria Kristovi. Toto je mimoriadne dôležité aj pre naše chápanie jednoty kresťanov dnes. Jednota nie je vymazaním rozdielov, ale ich povýšením do vyššej roviny, ktorou je Boží Syn.

Prosme dnes, aby nás Duch Svätý učil žiť túto jednotu nie ako stratégiu, nie ako diplomatickú zručnosť, ale ako duchovnú cestu. Nech sa naše spoločenstvá stávajú miestami, kde sa rozdiely nestávajú prekážkou, ale darom. Nech sa naše slová stávajú mostami, nie múrmi. Nech sa naše srdcia stávajú priestorom, kde môže Boh spájať to, čo ľudia rozdelili. A nech raz môžeme spolu – všetci Kristovi učeníci – stáť pred Bohom ako jedno telo, vedené jedným Duchom, žiace z jednej nádeje.

A napokon Pavol hovorí o „jednej nádeji“. Nie o viacerých cieľoch, nie o konkurenčných víziách budúcnosti, ale o jednej nádeji, ktorá nás všetkých presahuje: o nádeji večného života s Kristom. To je cieľ všetkých našich ciest viery. Nie víťazstvo jednej cirkvi nad druhou, ale víťazstvo Krista v každom človeku. Nie triumf inštitúcií, ale premena srdc. Ako môžeme ohlasovať zmierenie, ak ho sami nežijeme? Ako môžeme hovoriť o jednom Bohu, ak sa správame k sebe ako cudzinci? Ako môžeme hovoriť svetu o pokoji, ak medzi sebou pestujeme hnev, ohováranie, neodpustenie a rozbroje?

Tam, kde pôsobí Boží Duch, rodí sa pokora namiesto pýchy, dialóg namiesto odsudzovania, bratstvo namiesto rivality. Ak sa kresťania nevedia stretnúť, počúvať a

modliť spolu, nie je to v prvom rade problém doktríny – je to problém naše neotvorenosti Duchu Svätému.

A tu Pavol pokračuje ďalším silným slovom: „jeden Duch“. Nie duch rozdelenia, nie duch súperenia, nie duch sebapotvrdenia, ale Duch Svätý – ten istý Duch, ktorý zostúpil na apoštolov v deň Turíc, ktorý bol prítomný pri zrode Cirkvi, ktorý dnes oživuje všetky autentické prejavy viery v Krista.

Duch Svätý nie je majetkom jednej tradície, jedného obradu či jednej cirkevnej štruktúry. Je dychom Boha pre celý Kristov ľud. Je tým, kto spája, uzdravuje pamäť, premieňa srdcia a učí nás hovoriť jazykom lásky tam, kde slová zlyhávajú. Nie uniformita, ale spoločenstvo v rozmanitosti. Ak všetci kráčame k tomu istému cieľu, prečo by sme sa mali navzájom podkopávať na ceste?

Drahí bratia a sestry, svet dnes veľmi citlivo vníma rozdelenia – politické, spoločenské, kultúrne. A často s iróniou sleduje aj rozdelených kresťanov, ktorí hlásajú evanjelium lásky, ale sami sa nevedia milovať druhých Ježišovou láskou. Jednota kresťanov preto nie je „luxus navyše“, nie je okrajovou témou pre špecialistov, ale podmienka vierohodnosti Cirkvi. Amen.